

בש"פ 9492/16 - איה שרה לביא נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 9492/16

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העוררת: איה שרה לביא

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(כב' השופטת ל' מרגולין-יחידי) במ"ת 37418-09-16
מיום 23.11.2016

תאריך הישיבה: י"ג בכסלו התשע"ז (13.12.2016)

בשם העוררת: עו"ד אורלי פרייזלר

בשם המשיבה: עו"ד סיגל בלום

החלטה

1. נגד העוררת - עורכת דין במקצועה - הוגש כתב אישום הכולל 6 אישומים המייחסים לה ביצוע עבירות של גניבה בידי מורשה ועוד אישום שעניינו עבירות מס. כל העבירות הנטענות בוצעו בשנים 2014-2016. כעולה מכתב האישום, במסגרת ייצוג לקוחותיה בהליכי מכירה וקנייה של נכסים משכה העוררת מחשבונות נאמנות שפתחה עבור לקוחותיה סכומי כסף בסך כולל של 4,240,000 ש"ח לחשבונותיה הפרטיים.

2. יחד עם הגשת כתב האישום התבקשה "הארכת תנאי שחרור בערובה" שנקבעו לעוררת במסגרת "מעצר

ימים" - שכללו מעצר בית מוחלט בביתה בפיקוח ערבים ובתנאים נוספים, בהם הפקדת מזומן - עד לתום ההליכים נגדה. בהחלטת ביניים מיום 25.9.2016 הורה בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ב' שגיא) כי העוררת תשהה במעצר בית מלא בצירוף מפקחים. עוד נקבע כי העוררת תוכל לצאת ל-6 שעות "התאווורות" מדי יום בין השעות 09:00-15:00 בפיקוח ובליוי. בהמשך להחלטה זו הורה בית המשפט ביום 6.11.2016 על הרחבת חלון "ההתאווורות" של העוררת לשעות 09:00-16:00.

3. ביום 23.11.2016 קיבל בית המשפט המחוזי (כב' השופטת ל' מרגולין-יחידי) את בקשת המשיבה להארכת תנאי השחרור בערובה של העוררת. תחילה קבע בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה "מוצקות" נגד העוררת לביסוס הנטען בכתב האישום. למסקנה זו הגיע בית המשפט על יסוד בחינה של החומר הראייתי הקיים בתיק, הכולל שני תמלילי שיחות שהתקיימו בין העוררת לבין שניים מהמתלוננים שמהם עולה לכאורה כי העוררת "לוקחת אחריות על דברים נוראיים שעשתה [...] [...] מתארת הסתבכות כספית"; והודעות העוררת בחקירותיה במשטרה, שבהן היא מאשרת לכאורה חלק מהעברות הכספיים. בהקשר זה נדרש בית המשפט לטענת העוררת כי היא נסחטה על ידי גורם שלישי על רקע חובות כספיים, וציין כי בעימות עם אותו גורם לא העלתה העוררת את הטענה האמורה. בית המשפט הוסיף כי אמנם העוררת גרסה בחלק מחקירותיה במשטרה כי היא אינה יודעת מה עלה בגורל הכספים, אולם בחקירות אחרות הציגה גרסה שונה. בית המשפט לא ייחס משקל רב לעניין זה, בקובעו כי "לכאורה מושלמת עבירת הגניבה עם נטילת הכספים מחשבון הנאמנות והעברתם לחשבונות הפרטיים, והשאלה מה נעשה בכספים לאחר מכן היא שאלה משנית". בנתון לכל האמור נקבע כי קיימות נגד העוררת ראיות לכאורה "בעלות עוצמה". בצד זאת קבע בית המשפט כי נגד העוררת קמה עילת מעצר מסוג מסוכנות, נוכח התקופה הממושכת שבה בוצעו העבירות; שיטת הפעולה שחזרה על עצמה; ריבוי העבירות; ניצול אמון הלקוחות; והסכומים המשמעותיים שבהם מדובר.

4. מכאן נפנה בית המשפט לבחון קיומה של חלופת מעצר שיש בכוחה לאיין את המסוכנות הנשקפת מהעוררת. נמצא כי תנאי השחרור שנקבעו במסגרת ההליכים הקודמים הם מידתיים וסבירים, וכי לא ניתן לקבוע בשלב זה תנאים מתונים יותר שיהיה בהם כדי לאיין את המסוכנות. זאת, בין היתר, בהינתן הראיות הלכאוריות העוצמתיות שקיימות בתיק והמסוכנות הנשקפת מהעוררת. לפיכך נדחו גם טענות העוררת אשר ביקשה להפחית מסכום ההפקדה במזומן - 150,000 ש"ח.

5. מכאן הערר שלפניי, המכוון בעיקרו להחלטה להותיר את העוררת במעצר בית ולסכום ההפקדה במזומן שהוטל עליה. טענות העוררת מבוססות, בין היתר, על עוצמת המצע הראייתי. העוררת אינה כופרת בכך שיצאו כספים מחשבונות הנאמנות, אולם לטענתה הדבר לא נעשה בהוראתה. לדבריה, אין די בכך שהכספים הגיעו לחשבונותיה הפרטיים, ובפרט בעובדה שנמשכו כספים מחשבונות אלה, כדי להקים תשתית ראייתית לכאורית. לעניין המסוכנות הנשקפת מהעוררת נטען כי לא מדובר בעבירות שבוצעו באופן מתוחכם, והן אינן מעידות על מסוכנות. ממילא, כך העוררת, אין ביכולתה לעבוד עוד כעורכת דין שכן היא מצויה בעיצומם של הליכים משמעתיים בלשכת עורכי הדין. עוד נטען כי בית המשפט לא נתן משקל מספק למצבה הנפשי של העוררת ולפרק הזמן הממושך שבו היא שוהה במעצר בית. לבסוף גרסה העוררת כי אין היא יכולה להפקיד את הסכום הגבוה שהוטל עליה.

6. בדיון שהתקיים לפניי סמכה המשיבה ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי. במישור הראייתי הפנתה המשיבה לחומרי החקירה שהובאו לעיונו של בית המשפט המחוזי ולהחלטתו. אשר למסוכנות הנשקפת מהעוררת נטען כי זו מצויה בחובות כבדים, ודבר זה נושא משקל בשים לב לטיב העבירות המיוחסות לה. המשיבה הוסיפה כי בשים לב לזהות עדי התביעה, ההליך לא צפוי להיות ארוך וסבך. את שאלת סכום ההפקדה הותירה המשיבה לשיקול דעת בית

המשפט.

7. לאחר שעיינתי בערר והאזנתי לטענות הצדדים בדיון מצאתי לקבל את הערר באופן חלקי, כמפורט להלן. בעניין טענות העוררת בדבר עוצמת הראיות איני רואה לסטות מהחלטת בית המשפט המחוזי, שנסמכה על אדנים מוצקים, ואזכיר כי למעשה אין מחלוקת על כך שכספים יצאו מחשבונות הנאמנות ומצאו דרכם לחשבונות הפרטיים של העוררת, וגם תמלילי שיחות העותרת עם המתלוננים מדברים בעד עצמם. בצד האמור מצאתי להקל במידת מה בתנאי השחרור של העוררת ולהיעתר לבקשה להגביל את מעצר הבית לשעות הלילה בלבד. זאת, נוכח מצבה האישי הנפשי של העוררת, שעליו עמדה באת כוחה בדיון לפניי; לפרק הזמן שבו נתונה העוררת במעצר בית; לעברה הנקי (השוו בש"פ 4033/15 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (18.6.2015)); ולסוג העבירות שבהן מואשמת העוררת. בעניין אחרון זה אציין כי כעת נטען שהעוררת אינה עובדת עוד כעת כעורכת דין, והמשיבה לא חלקה על כך. לכך נודעת השלכה על אופי המסוכנות הנשקפת ממנה שנלמדת מהאישומים המיוחסים לה, שכן - כעולה מכתב האישום - העוררת ביצעה את המיוחס לה על רקע עיסוקה המקצועי.

בנתון לאלה אני מורה כי העותרת תשהה במעצר בית לילי בין השעות 06:00-20:00, בפיקוח המפקחים כפי שקבע בית המשפט המחוזי. ביתר שעות היום דרישת הפיקוח מבוטלת. סכום ההפקדה במזומן שהוטל על העוררת יעמוד על 70,000 ש"ח (ובכלל זה סכום של 35,000 ש"ח - שכעולה מטענת העוררת - כבר הופקד), ויוצעו ערבויות צד ג' בסך 70,000 ש"ח. סכום ההפקדה הנוסף - בסך 35,000 ש"ח - והערבויות הנוספות יופקדו בבית המשפט המחוזי עד ליום 15.1.2017. יתר התנאים שפורטו בהחלטת בית המשפט המחוזי יעמדו בעינם.

הערר מתקבל אפוא חלקית, כאמור בפסקה 7.

ניתנה היום, י"ג בכסלו התשע"ז (13.12.2016).

ש ו פ ט